

EEN POSITIEVE UITSLAG

Evelien van den Akker

EEN POSITIEVE
UITSLAG

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2014

© 2014 Evelien van den Akker
© 2014 Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Auteursfoto Marco Peters
Illustraties Evelien van den Akker
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1995 9
ISBN 978 90 488 1996 6 (e-book)
NUR 320

www.uitgeverijmistral.nl
www.twitter.com/mistral_boeken
www.facebook.com/uitgeverijmistral
www.facebook.com/evelienvandenakkerwelkom

Mistral is een imprint van Dutch Media Books bv.

‘Eén ding kan de mens niet worden ontnomen: de allerlaatste menselijke vrijheid – de keuze onder alle omstandigheden zijn eigen houding te bepalen, zijn eigen weg te kiezen.’

Viktor E. Frankl, *De zin van het bestaan*

27 NOVEMBER 2008 – DECEMBER 2008

Vlekken in mijn hoofd
Vlinders in mijn buik

Zaterdag 29 november 2008

Waar is hij? Hem roepen heeft geen zin, want ik ben zijn naam alweer vergeten. Ik kan hem moeilijk 'Amerikaanse Nike-collega van Lillie' noemen.

Nu ik even alleen sta, realiseer ik me dat het in de afgelopen twaalf uur nog niet eerder is voorgekomen. Ik heb vandaag zo volgepland dat het lijkt alsof ik in een film zit, waarin ik van de ene scène naar de andere scène word getransporteerd. Het ene moment winkel ik nog met Esther, het volgende ogenblik ben ik op Lillies sinterklaasfeest in de Pijp, en nu sta ik hier in het donker kleumend te wachten bij Spuistraat 125a op een vent die ik anderhalf uur geleden bij Lillie heb ontmoet. Hij en ik waren allebei van plan naar dit openingsfeestje van de Made for Skate-skateboardtentoonstelling te gaan. Het leek hem gezelliger om samen hiernaartoe te fietsen. Eigenlijk had ik geen behoefte aan kennismakingspraatjes, maar alles liever dan ruimte krijgen om benauwd te worden.

Ik heb helemaal geen zin om nu alsnog te gaan nadenken, dus concentreer ik me op de gedempte geluiden die vanachter het glas hoorbaar zijn. De ramen zijn beslagen en ik kijk door de afdrukken die de feestgangers binnen hebben achtergelaten. Het is nog maar negen uur, maar de ruimte is al stampvol en lijkt wel een zweethut.

Als ik mijn blik afwend, zie ik hem staan. Hij neemt alle tijd om zijn hippe racefiets te parkeren en op slot te zetten. Ik werp een blik op mijn eigen fiets, die ik lukraak ergens heb neergezet. Ik zie dat het spatbord alweer loshangt, net als de duct tape, waarmee ik

het die ochtend had willen repareren. Morgen maar aan buurman Hans vragen of hij er nog eens naar kan kijken.

Eindelijk is hij klaar met zijn fiets. Hij ritst zijn jas open en loopt dan opgewekt op me af. Ik glimlach, omdat hij er flitsend uitziet met zijn vlinderdasje, zwart hoekig brilmontuur en vintage geruite tweedblazer. Ik haal mijn wollen muts van mijn hoofd en trek mijn dikke, lange haar uit de kraag van mijn oversized winterjas, terwijl we naar de ingang lopen. De portiers openen de deur voor ons en de eerder zo gedempte geluiden worden nu kraakhelder. De warme lucht en vrolijke mix van gelach, stemmen en muziek tillen me op. Even voelt alles lichter en als vanouds. Ik speur de ruimte af, op zoek naar bekende gezichten, en even blijft mijn blik hangen bij een jongen met donkerbruin haar, een brilletje en een stoppelbaard. Een mooie jongen met een sympathieke uitstraling. Ken ik hem? Ik zet een paar passen in zijn richting. Nee, toch niet. Ik draai me weer om en volg de Amerikaanse Nike-collega van Lillie de trap op. Boven bekijken een paar mensen aandachtig de skateschoenen die aan de muren hangen en lezen de teksten die ernaast bevestigd zijn, maar de meesten staan in groepjes te praten. Anderen leunen op de balustrade van de eerste verdieping, terwijl ze het hippe publiek taxeren. Ik wuif zo nu en dan enthousiast naar een paar bekenden, die terugzwaaien of hun biertje naar me opheffen. De Amerikaanse Nike-collega van Lillie en ik halen gratis drankjes bij de geïmproviseerde bar en lopen door tot aan de hoogste verdieping, waar de expositie begint. De muur hangt vol met grote glazen vitrines, waarin de geschiedenis van het skateboarden uiteen wordt gezet.

‘Even wat vrienden gedag zeggen. Ik ben zo terug,’ zegt de Amerikaanse Nike-collega. Ik blijf staan bij de eerste vitrine van de tentoonstelling, waarin een antieke rolschaats staat. Een rolschaats? Is dat de voorloper van het skateboard? Echt? Ik probeer me te concentreren op de bijbehorende tekst, maar allemachtig, wat heb ik het warm. Ongeduldig trek ik aan mijn winterjas; dat ding moet zo

snel mogelijk uit. In de haast valt mijn fietslampje met een schelle klap uiteen op de houten vloer. Ik kijk om me heen, maar niemand die op me let. Ik zak door mijn knieën om het op te rapen. Waar is de batterij gebleven? Aha, die is net onder de verwarming gerold. Ik buig me wat verder voorover. Als ik wil opstaan, stoot ik hard tegen de onderkant van de vitrine aan. Ik gil en zak meteen weer door mijn knieën. Een tweede klap – van een vallende vitrine – vloert me. Half op de grond en half tegen de muur liggend kijk ik versuft om me heen.

Een jongen snelt naar me toe, tilt voorzichtig het glazen gevaarte op en vraagt of ik me niet heb bezeerd. Ik mompel dat het wel gaat en begin over mijn zoektocht naar het fietslampje en de vitrine die ik over het hoofd had gezien, maar hij luistert al niet meer en neemt met een gepijnigd gezicht de schade op. Zou hij de organisator van de expositie zijn?

‘Hopelijk heb ik niets kapotgemaakt,’ probeer ik nog. ‘Ik kan de schade vergoeden,’ ga ik verder, maar hij heeft er iemand bij gehaald en samen staan ze nu in een onverstaanbare taal over die glazen display te praten. Het lijkt nog het meest op Zweeds. Met een rood hoofd krabbel ik overeind, terwijl ik de blikken van de mensen om me heen probeer te negeren. Jongens, kijk maar niet naar mij! De voorstelling is over.

Ik zie de Amerikaanse Nike-collega van Lillie met iemand staan. Als ze maar niet alles gezien hebben. Nog een beetje duizelig loop ik naar ze toe.

‘You’re okay?’

Balen, hij heeft gezien wat er gebeurd is. Ik knik gehaast. ‘Ja, ja, ik voel me prima,’ zeg ik snel om ervan af te zijn. Gelukkig gaat hij er niet verder op in, maar stelt me voor aan de jongen naast hem. ‘Evelien, dit is Arne. Arne, dit is Evelien.’

Het is dezelfde jongen die me eerder op de avond al zo bekend voorkwam. Dat is ook toevallig! Zijn naam zou Scandinavisch kunnen zijn en hij heeft die hippe outdoor-look waar je noorder-

lingen vaak mee ziet. Deze expositie wordt gesponsord door Nike SkateBoarding, dus het zou me niets verbazen als hij ook voor Nike werkt. Hij is helemaal mijn type, maar zo'n leuke jongen heeft natuurlijk vast al een vriendin. Ach wat, ik heb hoofdpijn vanwege die stomme vitrine en deze week staat mijn hoofd sowieso niet naar mannen, dus zeg ik gedag en haast me naar de trap om de rest van de expositie te gaan bekijken. Op weg naar beneden let ik goed op; het zal me niet gebeuren dat ik nu ook nog eens van de trap glijd.

Een paar uur later parkeer ik mijn fiets voor Bitterzoet, waar de afterparty voor de opening van de skatetentoonstelling wordt gehouden. Ik loop langs de rij en begroet de uitsmijter. 'Is het erg druk binnen?'

'Stampvol. Succes!' Hij opent de deur voor me zonder dat ik mijn ledenpasje hoeft te laten zien.

Flinke beats drummen door de tent. De gratis alcohol van de Nike SB-opening stroomt door de aders van de mensen om me heen. Vuige hiphop klinkt door de speakers en iedereen knikt en draait mee op het ritme. Ik heb amper iets gedronken, afgezien van dat ene glas wijn bij Lillie en een biertje bij de expositie. Nu kan ik goed zien hoe mensen dansen als ze een flinke neut ophebben. Ze bewegen hun armen en hoofd druk heen en weer, soms wel en soms niet in het ritme, als het kan luidkeels meezingend of gebarend naar elkaar en de dj. Vroeger danste ik op die manier altijd het hardste mee. Nog een biertje hier, een whisky daar. Sigaretjes, totdat er een heel pakje door was gejas: totale overvloed van alles. Lekker dansen en niet te veel nadenken over later. Die onbevangenheid is twee dagen geleden binnen een halfuur weggevaagd.

Ik loop naar een kennis op de dansvloer en begroet haar met een kus. Kijk mij nou, wil ik bijna tegen haar zeggen. Het is twee uur 's nachts en er is niets aan me te zien! Maar ik houd mijn mond. 'A Tribe Called Quest' wordt gedraaid en ik focus me op het ritme, net zo lang tot ik wat van de spanning uit mijn lijf dans. Maar dat is

niet de enige spanning die ik voel, want de meesten hier zijn dronken en geil. Rechts voor me kijkt een ruig type me loensend aan en hij komt steeds dichterbij. Aan mijn linkerkant schuurt een gozer met een baseballpet aritmisch tegen me aan. Ik moet weg hier en wring me door de menigte op de dansvloer naar een plek waar het rustiger is.

‘Alles goed?’

Ik draai me om naar de stem, die erin slaagt boven de muziek uit te komen. Het is die leuke jongen van net. Hoe heette hij ook alweer? Gezichten vergeet ik nooit, maar waarom onthoud ik nooit namen? Hij heeft een accent. Waar zou hij vandaan komen?

‘Gaat het al beter?’

Even moet ik schakelen. Waar heeft hij het over? O ja, de glazen vitrine. ‘Ik voel mijn hoofd een beetje, maar het gaat wel,’ antwoord ik.

De jongen neemt een slok van zijn bier. Hij is echt leuk om te zien. Ik zou willen dat ik nu ook een rustgevend biertje in mijn handen had, maar denk weer aan mijn goede voornemen. Snel probeer ik te bedenken wat ik moet zeggen. ‘Werk je voor Nike?’

‘Nope, ik werk voor Converse. Maar we zijn wel net onderdeel geworden van Nike EMEA,’ legt hij me uit.

‘Sorry, wat?’

‘Het hoofdkantoor voor Europa, het Midden-Oosten en Afrika,’ verduidelijkt hij.

‘Aha. Dat is in Hilversum, toch?’

‘Yep, Hillywood.’

Ik schiet in de lach om zijn flauwe woordgrap. ‘En woon je daar dan ook?’

‘Pff, gelukkig niet! Nee, ik woon hier in Amsterdam.’

Mooi zo... Nee, dit moet ik niet denken. Ik had me juist zo voorgenomen om even géén energie in mannen te steken.

‘Waar kom je trouwens vandaan? Ik kan je accent niet goed plaatsen.’

‘Duitsland.’

‘Echt? Ik dacht dat je misschien Scandinavisch was. Je spreekt trouwens goed Nederlands.’

Hij glimlacht bescheiden. ‘Ach, het gaat wel. Ik heb een paar lessen gevolgd, maar ik vind het nog steeds moeilijk. Vooral omdat jullie Nederlanders hier in Amsterdam zo vaak naar Engels switchen.’

‘Dan moet je vaak naar kleine dorpen gaan. Daar leer je snel genoeg Nederlands.’

Hij lacht een beetje en vraagt dan hoe ik op dit feestje ben beland.

‘O, vrienden bij Nike hadden me uitgenodigd.’

‘Aha,’ zegt hij, bedachtzaam knikkend, alsof ik iets heel interessants heb gezegd, waar hij na een korte pauze aan toevoegt: ‘En, wat doe jij?’

Ik vertel hem wat ik als freelancer zoal doe en dat ik interim-accountmanagement bij creatieve bureaus probeer te combineren met schrijven. Beide heb ik ooit jarenlang in vast dienstverband gedaan. ‘Freelancen past bij me en ik vind het te gek dat het me zoveel vrijheid geeft.’ Gemakshalve laat ik een paar details weg, zoals dat ik niet goed onder een vaste baas kan werken, omdat ik moeite heb met autoriteit. Hij zou eens kunnen denken dat ik moeilijk ben. ‘Ik schrijf vooral veel voor modevakbladen, maar ook soms voor de duurzame sector, en voor een surfblad.’

‘Interesting. Interesting. Surf je zelf ook?’ Hij kijkt me nieuwsgierig aan. Aha. Met dat surfen heb ik zijn aandacht getrokken.

‘Ja, maar ik ben niet zo goed.’

‘Ach zo.’ Hij knikt weer bedachtzaam en zegt niets.

Stom! Op deze manier maak ik geen beste indruk. Waarom flap ik er altijd van alles uit? Hij moet nu niet denken dat ik ongemotiveerd ben of echt niet overweg kan met een surfplank. ‘Maar ik vind het ont-zet-tend leuk, hoor! En het is zo fijn om in het water bezig te zijn. Mijn doel is om op een dag over een lange golf te

surfen, bochten te maken en te kunnen duckdiven met een short-board. Geen grote golven, een golfje van een meter is ook al leuk. Surf jij?’

‘Ja, een beetje.’

‘Waar?’

‘O, voornamelijk in Zuid-Frankrijk. Soms in Scheveningen en Zandvoort. Jij?’

‘Ook zo’n beetje. Wijk aan Zee, Frankrijk en Fuerteventura.’

‘Hey, listen,’ zegt hij opeens. ‘Ik weet nog wel iets leuks voor je om over te schrijven. Een Duitse vriend van me woont in Spanje en importeert balsa boards. Die boards zijn gemaakt uit duurzaam hout en hij importeert ze vanuit Ecuador. Het zijn supermooie en ecologisch verantwoorde boards.’

Hmm. Ziet deze jongen mij vooral als leuke pr voor een vriend van hem? Het levert me misschien wel een leuk verhaal op. ‘Het lijkt me best interessant.’

‘Ik kan je zijn contactgegevens sturen.’

Ik ben mijn mobiel vergeten, dus geeft hij me zijn visitekaartje. *Arne Erichsen, Senior Footwear Merchandiser Converse*. Arne, dat was het dus. Ik heb geen visitekaartjes van eitlin, mijn bedrijfje, bij me en noem mijn mobiele nummer. We geven elkaar drie zoenen en ik haal mijn jas uit de garderobe. Tijd om naar huis te gaan.

Op de fiets blaast de koude lucht al mijn gedachten weg. Snel rijd ik naar de Admiralengracht. Thuis haal ik Arnes visitekaartje uit mijn broekzak, bekijk het nogmaals en leg het op tafel. Arne Erichsen, wil je echt alleen maar je vriend promoten?

Twee dagen eerder

‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja hoor.’ Ik trek een opgewekt gezicht, maar ben toch een beetje zenuwachtig.

Mijn vader parkeert de auto op het parkeerterrein. Het is maar een paar minuten lopen naar de hoofdingang, maar net iets te lang om niet te gaan piekeren. Wat als er wel iets is? Ik druk het gevoel weg. Zoveel mensen hebben toch ‘plekjes’ in hun hoofd?

‘Hebben mam en jij nog iets leuks gedaan gisteren?’ vraag ik om mezelf af te leiden.

‘Nee, je moeder moest werken, hè.’

‘Dat is waar.’ Even zie ik mijn moeder voor me in haar herenkapsalon. Druk pratend, met de kam en schaar in de hand. Mijn broertje en ik zijn opgegroeid met het geluid van mams volle stem en met de brommende stemmen van mannen die hun levensverhaal vertellen, met Sky Radio op de achtergrond. Alleen de föhn kan de gesprekken onderbreken.

Mijn vader en ik zwijgen als we de hoofdingang zien. Zoals altijd krijg ik jeuk aan mijn hoofd zodra ik het ziekenhuis in stap. Achter de geuren van medicijnen en ontsmettingsmiddelen schuilt ziekte. Ook genezing, maar ziekte lijkt meer indruk op me te maken. Als kind had ik vaak iets waarvoor ik naar het ziekenhuis moest, en jaren later, toen ik de achtentwintig was gepasseerd, liep ik er weer regelmatig rond. Vanwege onverklaarbare klachten, die uiteindelijk elke keer weer wegtrrokken. Hopelijk ben ik hier voorlopig voor de laatste keer.

Als vanzelf lopen we naar rechts, richting de poli neurologie. We melden ons bij de receptie en kunnen plaatsnemen in de nogal deprimerende wachtruimte. Een likje verf zou hier wonderen doen. ‘Ja, de arts loopt op schema,’ antwoordt de receptionist op mijn vraag.

Pap vouwt zijn meegenomen krantje open. Ik ben vergeten een boek of tijdschrift mee te nemen en kijk wat er in de wachtkamer

ligt. Ik zie veel folders over allerlei neurologische aandoeningen. Die ga ik dus níét inkijken, dan heb ik gelijk ook een aandoening. Verder een oude *Donald Duck* en een verkreukelde *Privé* van een jaar geleden. Zouden uitgeverijen nooit hun restvoorraden naar ziekenhuizen sturen? Dan heb je tenminste wat afleiding in de wachtkamer. Ik pak de *Privé* en kijk wat plaatjes. Tot mijn opluchting valt de wachttijd mee.

‘Mevrouw Van den Akker.’ Een vrouw in een witte jas komt de wachtkamer in. We schudden handen en stellen ons voor. Ze ziet er nog vrij jong uit – ik schat een dertiger, net als ik. We hadden als gelijken naast elkaar in de kroeg kunnen staan, maar vandaag is zij de arts en ik de patiënt. Mijn vader en ik lopen haar achterna door de helverlichte gang. Ze opent de vierde deur aan onze linkerkant en we volgen haar een kamer in. Alles ademt hier ziekenhuis. De witte muren, de smetteloze gladde vloeren. Gespannen probeer ik iets af te lezen uit de ogen van de arts en haar houding tijdens ons inleidende gesprek. Is ze de bringer van goed nieuws? Zal ik haar voortaan associëren met opluchting? Of niet? Stel dat er wél iets is? Nee, waarschijnlijk zullen ze weer geen diagnose kunnen stellen. Ik heb mezelf beloofd dat ik in dat geval geen verdere onderzoeken meer laat doen. Na anderhalf jaar ben ik er klaar mee om hier elke keer in spanning te moeten zitten. Dan maar wat vage klachten.

Ons inleidende gesprek loopt ten einde. Het wordt tijd voor het echte werk: de uitslag. Mijn vader en ik kijken elkaar kort aan. Hij lijkt nu ook een beetje zenuwachtig.

‘We hebben de uitslag van de scans en de lumbaalpunctie. Die was positief,’ vertelt de arts.

Hè? Zei ze nu positief? Een positieve uitslag. Ben ik dus ziek? Maar zo voel ik me helemaal niet. Dus toch! Ondanks mijn klachten en de onderzoeken bij het VUMC, het medisch centrum van de Vrije Universiteit, hadden we dit niet verwacht. Het ging nu toch zo goed met me?

Ik staar voor me uit, terwijl de woorden door me heen rollen.

Duizelig probeer ik me te concentreren op de arts. Ik kijk naar mijn vader, die haar vragen stelt. Ik hoor hem vertellen over tante Betty. Hij lijkt opeens doodmoe. Bleek, met wallen onder zijn ogen die iets donkerder zijn dan de rest van zijn gezicht. Dit heeft hij niet verdiend, een dochter met een ziekte. De arts adviseert medicijnen te overwegen. Maar die zullen me niet genezen van deze ziekte. In flarden komt het bij me binnen: ALTIJD, NOOIT MEER WEGGAAN. Mijn gespannen lichaam begrijpt de woorden, mijn verstand nog niet. Het enige wat het zegt is: wegwezen hier. Nog geen minuut langer wil ik in dit kamertje zijn. Als gezegd is wat gezegd moet worden, staan we op.

Met voelbare tegenzin zet mijn vader me af bij mijn appartement aan de Admiralengracht en geeft me een dikke knuffel.

‘Hou je haaks, Lien. Weet je zeker dat je niet...’

Even twijfel ik. Het is verleidelijk om me weer als vanouds te laten verwennen door mijn ouders. Maar ik heb er jaren in geïnvesteerd om van hen los te komen en ik wil hun niet het idee geven dat ze weer voor me moeten zorgen. En ik wil al helemaal niet praten over de volgende stappen. Dat maakt alles meteen zo zwaar. Dan ga ik me een ziek klein meisje voelen, en dat wil ik niet. Dat ben ik niet! Ik ben dertig, heb ongelooflijk veel vrienden en leid een fantastisch leven hier in Amsterdam.

‘Dank je, pap, maar de meiden komen straks. Dus ik ben amper alleen thuis.’

Hij knikt ongelukkig. ‘Je bent sterk, onthou dat!’

Ik weet dat hij het goed bedoelt, maar het klinkt behoorlijk dramatisch. De afgelopen jaren was er toch weinig aan de hand? Gek genoeg voel ik me niet eens zo verdrietig, al voel ik wel angst. Ik heb geen grip op deze ziekte en besef dat er permanent iets veranderd is. Maar wat? Wat gaat de ziekte met me doen?

Voor een laatste keer kijk ik in mijn vaders verdrietige ogen en dan sla ik het portier dicht. Pap rijdt weg en langzaam zie ik zijn auto verdwijnen.

Thuis, in de woonkamer, blijf ik even staan. Stilte vind ik altijd heerlijk, maar nu brengt die me slechts confronterende leegte. Ik weet niet wat ik, naast angst, moet voelen en probeer te huilen. De tranen komen, maar te zacht en stil. Moet ik nu niet ongecontroleerd, hysterisch huilen, zoals in Hollywoodfilms? Ik heb net gehoord dat ik een ziekte heb die nooit meer overgaat. De arts vertelde dat er steeds meer littekens in mijn hoofd zouden ontstaan. Hoe ouder ik word, hoe verder mijn hersenen beschadigd zullen raken. Toch lukt het me maar niet om het echt te beseffen. Ik probeer weer te huilen. Misschien dat het lukt als ik er geluid bij maak? Mijn keel vormt een klaaglijke klank, maar die klinkt te gestileerd en al snel geef ik mijn pogingen op. Ik sla een van de brochures open die de arts me heeft gegeven en zie een lijst met mogelijke klachten. Mijn hartslag versnelt en ik voel me niet goed worden. Ik gooi die brochures meteen in de prullenbak.

Lusteloos loop ik terug naar de woonkamer en kijk naar de grote muurschildering van een hemelsblauwe lucht met een boom in Dick Bruna-stijl. Ik denk altijd aan de lente als ik ernaar kijk, maar nu lukt dat me niet. De zelfontworpen kast, de appeltjesgroene bank: alles is nog hetzelfde als toen ik het eerder op de dag achterliet. Een vertrouwd interieur, dat een weerspiegeling is van mijn karakter. Ook ik ben nog dezelfde persoon in hetzelfde lichaam, maar tegelijkertijd is alles in één klap anders. Daar kan de knusheid van mijn appartement niets aan veranderen. Met mijn jas nog aan staar ik door het brede raam naar buiten. Het enkele glas is puur voor de vorm en kan geluid, wind en kou niet tegenhouden. Eenden kwaken alsof ze bij me in de woonkamer zitten en ik hoor de voetstappen van mijn Egyptische buurman op de stoeptegels. Hij rochelt zoals altijd flink en spuugt zijn fluim op straat. Hij heeft zijn longen kapotgerookt en kan niet meer werken. En maar blijven roken. En lachen. Dat doet hij veel. Want wat een feest, het leven! Geef me alcohol en sigaretten en laat mij ook een feestje bouwen en alles vergeten. Verdoven die handel. Ik sms Lillie of ze een pakje

Marlboro Lights wil meenemen en Esther vraag ik om rode wijn, maakt niet uit welke.

Ik schrik op uit mijn gedachten als de deurbel gaat. Hoelang heb ik zo gezeten? Ik trek mijn jas uit en ga opendoen. Esther staat in de deuropening met een plastic tas vol met flessen rode wijn. Blonde krullen dansen om haar gezicht. In het helle licht van het halletje is ze net een engeltje. Ze komt als geroepen.

‘Meissie toch. Wat een rotnieuws!’

Ik knik en probeer de brochure uit mijn hoofd te krijgen.

‘Hoe voel je je?’

‘Alsof ik in een slechte film zit die ik zelf niet heb uitgekozen. Ik dacht dat het gewoon een controleonderzoek zou zijn en had dit niet meer verwacht. De artsen wisten al die tijd toch niet wat er met me aan de hand was? Nu heb ik opeens deze ziekte, waarvan niemand me kan vertellen wat hij met me gaat doen. Ik voelde me juist zo goed en de laatste acht maanden had ik nergens last van!’ Ik zwijg even en vraag dan: ‘Zie je iets aan me? Zie ik er ziek uit?’ Ik besef zelf dat ik er angstig bij kijk.

‘Welnee, je ziet helemaal niets. Je bent nog altijd een supermooie dame.’

Ik voel me altijd ongemakkelijk als Esther zoiets tegen me zegt, hoe lief ik het ook vind. ‘Je hebt iets aparts,’ hoor ik wel eens. Iets aparts? Dat zeg ik altijd als ik niet weet wat ik van iets of iemand moet denken. Mensen denken vaak dat ik vegetariër ben. Waarom weet ik ook niet, want ik ben gek op vlees. Toeristen vragen me geregeld de weg. Zouden ze dat nog steeds doen als ik almaar angstig kijk, zoals nu? Ik neem de plastic tas aan, loop naar de keuken en ontkurk daar de eerste fles van de avond.

‘Bedankt voor de wijn. Wil jij ook?’

‘Ja, kom maar op.’

Ik schenk de glazen vol tot aan de rand en geef Esther er een. Met mijn rug leun ik tegen het aanrechtblad, ik neem een grote slok en sluit even mijn ogen.